

Nu is het ernst, nu is het deeg deeglijkheid, en nu treft mij de wrake voor mijne vroegere brooddronken wangelatenheid!"

Hij sloeg de handen voor de oogen.

Een diep mededoogen greep moeder Marretje aan. Het hart hevig ontroerd door de tragische smart van haar zoon, knielde zij bij hem neer.

— „Wat moet-je al kommerkans en ongeluk bezuren, Gerbrand! mijn arm kind! Ik kan-je, lacy! niets geven als mijne tranen! Wat zal ik doen? Wat raad?"

Bredero richtte het hoofd op. Hem viel plotseling eene gelukkige gedachte te binnen. Hij sloeg de beide armen om den hals zijner moeder.

— „Bylo! Daar komt mij iets te voren, dat bate zou kunnen brengen. Jan Teller en geeft niet om de liefelijke poëzie — hij acht ze voor een treusneus. Heeft hij Madalena mijne versjes wel simpellijk besteld? Haar zwijgen stijft mij in dit achterdenken! Als iemand uit mijn naam, geheel ongewacht, ter Keizersgracht bij Elisabeth, Teller's wijf, kwam vragen naar de waarheid . . . Gants velten! zij zou niet liegen!"

Moeder Marretje stond schielijk op, en droogde hare vochtige oogen. Zij was aanstonds bereid naar Jan Teller's huisvrouw te gaan. Er was niets bij te verliezen, en misschien iets te winnen. Gerbrand zijne bede te weigeren, was haar onmogelijk. Snel verliet zij het vertrek. Bredero hief het hoofd voor goed op, en keek naar de looden ruiten der hooge vensters. De takken der boomen op den Oude-Zijds-Voorburgwal waren nog kaal, maar er zwol, er knopte, er groende reeds aan het kleinste takje, wat eerlang de bladerdos van den nieuwen zomer zou worden! Hij glimlachte bitter. Zou het zomer worden voor hem? Zou hij verrijzen uit dit lijden, uit dezen strijd . . .

De deur kraakte. Zijne moeder trad binnen.

Gerbrand werd getroffen door den roerenden eenvoud en de stille statigheid harer verschijning. Zij had de oude, eenvoudige huik van dik zwart laken omgeslagen. Het grijze hoofd met witte kanten muts, door den breeden witten stolpkraag van al dat zwart afgescheiden, was indrukwekkend schoon. Uit hare sprekende oogen straalde een gloed van liefde, toen ze haren zoon de hand reikte tot afscheid, voor zij vertrok. Het scheen of de moed van een onverschrokken soldaat haar bezielde, nu ze ging strijden voor haar kind. De kwellende gedachte, die Gerbrand's herstel tegenhield, moest verdreven. Er moest licht schijnen op zijn pad, nu in schaduwen gehuld met een muur van zwarte duisternis aan het eind.

Moeder Marretje had niemand noodig, om haar op dat oogenblik — in den nanoen, de klokke drie — naar de Keizersgracht te begeleiden. Zij schreed kalm voorwaarts, bedenkende, wat zij tot Jan Teller's huisvrouw zou zeggen, om haar vertrouwen en belangstelling in te boezemen. Bij het hoekhuis van de Keizersgracht en de Huidestraat gekomen, trad zij met een bezaard gemoed de stoep op. Toen zij den huisknecht vroeg naar de joffrouwe Teller, zeide deze, dat hij niet wist of zij kon worden toegelaten. Men deed moeder Marretje in eene zijkamer gaan, die op de Keizersgracht uitzag. Na enkele minuten wachters, verscheen de oudere zuster van Madalena Stockmans,